

β) Μεταφ., ό μετ' επιδημίων χολέρας επιζήσας Θεσσ. ('Ανατ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γκουσγκούνης Ἀθῆν. Θεσσ. (Λάρ.) Μακεδ. (Κοζ.) Σπέτσ. Στερελλ. (Λαμ.) Γουσγκούνης Ἀθῆν. Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Στερελλ. (Μαρκόπ.)

γκουζγκούνισμα τό, ἐνιαχ. γκουζγκουῖσμα Μακεδ. (Βόιον).

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ κ ο υ ζ γ κ ο ῦ ν η ς, τὸ ὅπ. βλ.
Ἐπιμελής ἐρευνα, φάξιμο.

γκούζι τό ἐνιαχ. γούζι Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) γούζι Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Ἄγνωστου ἐτύμου.

Τὸ σχοινίον μετ' ὅποιον δένουν τὰ δεμάτια μετ' ἰσάχια ἐνθ' ἄν.: *Φέρτε κανέτα γούζι νὰ κουβαλήσουμε τίς λουπινοκαλαμιές Ξεχώρ.*

γκούι μόρ. Αἴγιν. Πελοπν. (Βασαρ.) κούι Θράκ. (Αὔδημ.) Κύπρ. Μύκ. Νάξ. Πελοπν. (Μάν. κ.ά.) Στερελλ. (Παρνασσ.) γκού ἄγν. τόπ.

Λέξις πεπονημένη. Πβ. τὸ ἀρχ. κ ο ῖ.

1) Ἐπὶ τοῦ γρυλλισμοῦ τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: *Εἶχαμε γενική σφαγή τῶν χοίρων θρηῆνος καὶ πανηγύρι μετ' ὅ γκούι τῶν γουρουνιῶν Πελοπν. (Βασαρ.) Θὰ σὲ κάμω κούι-κούι (= θὰ σὲ σφάζω ὡς χοῖρον) εἰς τὴν παιδικὴν γλῶσσαν Κύπρ. || Παροιμ. Τοῦ γουρουνιοῦ καὶ τὴ μήτη καὶ τ' ἀφτιά νὰ τοῦ κόφης, γκούι θὰ κάνη (ἐπὶ ἀνθρώπου πείσμονος) Αἴγιν. || Αἴνιγμ.*

*Εἶναι ἓνα πραγματάκι, | πουρπατεῖ 'ς τοῦ χουραφάκι
κὶ φουναίει κούι-κούι | κὶ κανεὶς δὲν τοῦ ἀκούει*
(ὁ χοῖρος) Θράκ. (Αὔδημ.) **2)** Ἐπίκλησις χοίρου Κύπρ.: *Κούι-κούι.*

γκουῖ τό ἐνιαχ. κούιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μορ. γ κ ο ῖ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κ ο ῖ.

Ὁ χοῖρος εἰς τὴν παιδικὴν γλῶσσαν. Συνών. γ ο ῦ τ ς.

γκουιάτα ἡ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ Ἀλβαν. *g u a j e* = φλοιός, δέριμα.

1) Ἀσθένεια καὶ πληγὴ τῶν δακτύλων Μακεδ. (Κοζ.): *"Εσπασι τοῦ χέρ' σ' πὸν μάζουριν ἀπ' δ' γκουιάτα; 2)* Παρωρυχία Ἡπ. Συνών. *μεθύστρα, νταλάκι, ὀλογορυρίστρα, παραρυχίδα, τριγυρίστρα.*

γκούιζα ἡ Πελοπν. (Μαντίν.) γκούιζα Πελοπν. (Μάναρ.)

Ἐκ τοῦ μορ. γ κ ο ῖ.

1) Ἡ παιδιὰ γουρουνίτσα **B2β**, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Μάναρ.) **2)** Ἡ παιδιὰ γουρουνίτσα **B2** Πελοπν. (Μάναρ. Μαντίν.)

γκουίζω ἐνιαχ. γουίζω Ἄνδρ. (Κόρθ.) γουίζ-ζω Κῶς (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ μορ. γ κ ο ῖ.

1) Ἐπὶ χοίρου γυλλίζω Ἄνδρ. (Κόρθ.) **2)** Ἐπὶ παιδίου, φελλίζω τοὺς πρώτους φθόγγους Κῶς (Καρδάμ.)

γκούισμα τό ἐνιαχ. γούισμα Κῶς (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ κ ο υ ῖ ζ ω.

Τὸ πρῶτον ψέλλισμα μωροῦ ἐνθ' ἄν.: *"Αοῖσεν δὰ γουί-σματα τὸ μωρό σ-σας.*

γκουῖλές ὁ Μακεδ. (Δρυμ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *g ü l l e* = σφαῖρα βλήμα πυροβόλου.

1) Βλήμα πυροβόλου. **2)** Στρογγυλὴ πέτρα μετ' ὅποιον τὰ παιδιὰ ἐπιζάν βώλους.

γκούλια ἡ, Μακεδ. (Δοξᾶτ.)

Πιθάνον ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ κ ὀ λ ι ο ς = γυμνός.

Γ α λ λ ο π ο ῦ λ λ α, τὸ ὅπ. βλ.

γκουμαράτα ἡ Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Ὀξύν. Σταγιάδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *g u m a r a d a* = σωρός λίθων εἰς νεόσπαρτον ἀγρόν.

Σωρός λίθων σχηματιζόμενος ἐκ τῶν ἐξαγομένων κατὰ τὴν καλλιέργειαν ἀγρῶν καὶ, γενικώτερον, πᾶς σωρός λίθων ἐνθ' ἄν. Συνών. *ἀρμακᾶς 1, βολεός 1.*

γκούμας ὁ Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ Ἀλβαν. *g u m* = ἄνθρωπος ἰδιόρρυθμος παράξενος χονδροειδῆς

1) Ἄνθρωπος παχὺς Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Μακεδ. **2)** Ἄνθρωπος χονδροειδῆς ἄξεστος ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἐ τοῦ Γκούμα Ζάκ. Μαθράκ. Μακεδ. (Βόιον Κοζ.) Πελοπν. (Κρήν.) Ἐ τ' Γκούμα τοῦ Π'γάδ' Μακεδ. (Βόιον) Ἐ τοῦ Ἀ'θαρ' τ' Γκούμα Ἡπ. (Δωδών.) Ἐ τοῦ Ράχ' Θεσσ. (Συκαμν.) Ἐ τὸ Γκούμα Ἡπ., Γκούμας δ' ἐπίσης καὶ ὡς ἐπών. πολλαχ. καὶ ὡς παρωνύμ. Εὔβ. (Στεν.) Μῆλ. Πελοπν. (Γαργαλ. Ξηροκ.) Στερελλ. (Καρ.)

γκουμπ-γκουμπ μόρ. σύνθη. γκούμπου-γκούμπου Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ.ά. γκόμπου Στερελλ. (Αἰτωλ.) γκόμπ Λεξ. Μπριγκ.

Λέξις πεπονημένη.

Ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ παραγομένου ἐπὶ κτυπωμένου ἀντικειμένου ἐνθ' ἄν.: *Ἀκούει γκούμπου-γκούμπου σάν γυναῖκες πὸν ἔπλεναν Στερελλ. (Ἀκαρναν.) Πβ. γ κ ἄ π - γ κ ο ῦ π.*

γκούπιζα ἡ, ἐνιαχ. γκούπ'ζα Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.) κούπ'ζα Στερελλ. (Δεσφ.) γκούμπ'ζα Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Τρικοκκ. κ.ά.) γούβ'ζα Α. Ρουμελ. (Κα-Θεσσ. (Καβακλ.) Θεσσ. (Καλαμπάκ.) *goub'sa* Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *g u b e z i* = κοιλότης κορμοῦ δένδρου, *κ ο υ φ ἄ λ α.*

1) Εὐλίον βαθὺ ποιμενικὸν πινάκιον Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Βόιον Γήλοφ. Δαμασκ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Τρικοκκ. κ.ά.): *Ἡ γκούμπ'ζα γένιτι ἀπὸν δέντρον, φτιλιά, σφιντάῦ κὶ καρεᾶ κὶ ἄλλα ξύλα Δασοχώρ. 2)* Τὸ ἱνιακὸν ὄστουν Στερελλ. (Δεσφ.) Συνών. *κ ο ῦ τ ι κ α ς.*

γκουμπιζοσκέπαρνο τό, ἐνιαχ. γκουμπ'ζοσκέπαρνο Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ κ ο ῦ μ π ι ζ α καὶ σ κ ε π ἄ ρ ν ι.